

(Ver)slag van Waterloo - “De Mythe”

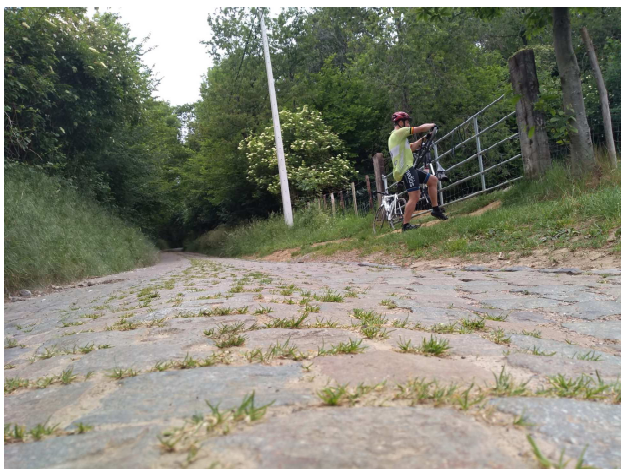
***Mythe** = verhaal waarin gebeurtenissen beschreven worden uit een onbepaald verleden waarbij helden en/of vreemde wezens centraal staan. De mythe bevat waarheden die zin, betekenis gevend, leerzaam & instructief zijn voor de mens binnen de gemeenschap waarin de mythe wordt overgeleverd. (bron Wikipedia)*

Hoe het begon...

In een onbepaald verleden kreeg Held Nick, door ons allen bewonderd als parcoursbouwer, het idee om een fietstocht van betekenis uit te stippelen. Een rit vanuit Antwerpen naar een verborgen fietsparel: Waals Brabant, langs de Leeuw van Waterloo en terug met een afstand van 275 kilometer waarvan 60 kilometer over kasseien, ongeveer 3000 hoogtemeters en een stevige portie wind.

Anders dan in het proffpeloton is het een Leon gewoonte om de kopman Held Nick als eerst vooruit te sturen om het parcours te verkennen en te kijken of de kust veilig is. Als de idyllische fotootjes & Strava trofeeën verzameld zijn keert hij huiswaarts om met zijn sappige verhalen enkele andere vreemde wezens te overtuigen om naar de frontlinie te trekken.

Op donderdag 22 mei om 7uur 's morgens vertrokken de eerste vreemde wezens Stijn Leeuws & Kom Tom aka de Adelaar van de Appelstraat op hun romantisch tripje. Ze telden samen de kasseitjes, aten samen rijsttaartjes & aaiden de leeuw over zijn kopken. Wanneer de Leeuw van Berchem voor de 4^e maal (oh ironie) zijn 4 season band lek reed begon het bloed in de kom van Tom toch te pruttelen. Gelukkig werden de kasseitjes glad gestreken en haalden ze samen de finish in Antwerpen.

Normaal rijd ik, Koen de Koene, op zondag bubbelgetrouw met penningmeester Garry aka de Leeuw van de Appelstraat. De basis van onze relatie zijn goede afspraken: Voor de gewone missionarisritjes om 9uur kan ik op hem rekenen, voor de extreme standjes mag ik vreemdgaan. Voor mij mag het af en toe iets meer zijn dan de missionarisritjes die ons meestal naar de Trappisten paterkens van Westmalle voeren.

...Zo ontstond een nieuw groepje van 3 vreemde wezens:

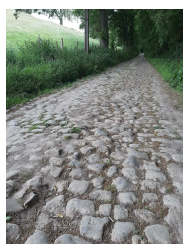
“Jan Vlegels, Stalen Kasper & Koen de Koene”

die op zondag 24 mei vertrokken vanuit Bar Leon richting het kasseienveld.

Zaterdagavond had held Nick ons nog de nodige tactische consignes doorgestuurd om de slag bij Waterloo te overleven. Mijn wezen trok groen weg, dus besloot wezen Koen om dit bericht niet te lezen en onvoorbereid te vertrekken.

De start verliep vlot, 40 kilometer gladde wegen, de neus in de wind, af en toe de mogelijkheid om uit de wind te rijden. Op het gemakske naderden we de eerste kasseistrookjes die we al lachend over dokkerden. Toen was al duidelijk dat Jan Vlegels Vleugels had en dat het staal van Kasper niet ging barsten. Koen de Koene maakte zich zorgen want in zijn “nief” zadeltaske (de dag voordien aangekocht bij de sponsor) ontstonden de eerste barstjes. Op de eerst volgende kasseistrook van betekenis zou blijken dat het tasjes exhibitionistische neigingen vertoonde; het opende automatisch zijn ritsje en stelde al zijn gerief tentoon in het midden van de openbare weg. Gelukkig voor ons was er op die openbare kasseiwegen geen kat te zien.

In al die “miserie” zou je nog vergeten dat er nog steeds drie vreemde wezens onderweg waren. Jan Vleugels voerde steevast het commando en vloog over bergen en kasseien. Hij kraakte niet, maar bij elke krachtige pedaalslag kraakte zijn fiets alsof die in twee ging scheuren. Ondertussen scheurde stalen Kasper, rechtstaand op zijn pedalen, met zijn stalen ros over de steile kasseihellingen. Zijn stalen pantser vertoonde nog geen enkel scheurtje.

In een pittoresk dorpje hielden de drie hongerige wezens halt. Koen de Koene waande zich toen al in d'Ardennen helaas voor hem zouden we die dag zelfs niet in de buurt komen. Tijd om te eten...op zoek naar een prooi doken de drie wezens een bakkerijtje binnen waar ze met open armen ontvangen werden door het lokale bakkersjonkvrouwtje. De jonge deerne was zo blij met al dat mannelijk testosteron dat ineens alle Corona maatregelen vervielen. De drie hongerige wezens

werden gezellig samen binnen gelaten om worstenbroodjes, koffiekoeken en krentenbollen uit te kiezen. Toen de 'Jay Vleugels' in Jan naar boven kwam en hij met zijn charmes en de truc met de bidon probeerde in de achterkamer te komen, werden we snel en zonder water buiten gestuurd.

We zouden onze honger moeten stillen met het aangekochte eten en de bidons moeten vullen met water van een iets minder jonge deerne.

Wanneer de hongerige magen gevuld waren zetten de vreemde wezens hun opmars voort, hobbelen over de kasseien, richting de Leeuw van Waterloo. Het hobbelen mag vrij letterlijk genomen worden aangezien sommige stroken eruit zagen alsof er een wedstrijdje kasseiwerpen had plaatsgevonden. De volgorde bleef ook na het eten aangehouden...Jan vloog alsof er geen kasseien lagen, Kasper volgde zonder verval en Koen de Koene was al blij dat hij nog op zijn fiets zat en er nog een halfvol zadeltaske aanhing. Kort na het middageten kwamen ze aan bij het toeristische epicentrum van de rit "De Leeuw van Waterloo" (een berg met een leeuw op). Als ware re-enactor helden werd de bananenslag bij Waterloo nagespeeld. Er kon even terug gelachen worden, tot de Adelaar van de Appelstraat ons liet weten dat het zwaarste deel nog moest komen.

De Adelaar had gelijk... de vreemde wezens tsjokelden verder... de hellingen werden steiler, de kasseistroken bleven komen en het krachtenarsenaal werd verder uitgedund. Om terug op krachten te komen, bezochten we nog eens een leeuw deze keer die van Delhaize.

Hoewel het bij aanvang van de tocht nog ging over de prachtige mannelijke eigenschap "het aan NIETS kunnen denken", begon Jan Vleugels zijn filosofische vraag "Wat als ge moet kakken?" toch in het hoofd van de andere wezens te spelen na zijn stop bij een plaatselijke gezonde sapjes shop. Een belangrijke levensvraag op dat moment, bovendien ook treffend voor de toestand waarin de helden toen verkeerden. Opmerkelijk hoe de basale functies van 'het zijn' het overnemen op momenten van totale uitputting.

Met de billen dicht trokken we verder, Held Nick Schurkmans werd van dan af meermaals vervloekt! De wezens troostten zich met het feit dat de laatste 50 kilometers wel quasi vlak zouden zijn en vakkundig zouden worden weggetrapt. Met goede moed trokken ze verder...de bergjes werden minder steil, de kasseistroken korter en het aantal kilometers verminderde.

Toen gebeurde er iets speciaals de man van staal en Jan Vleugels hadden zich blijkbaar de hele dag gespaard om de laatste 40 kilometer nog eens te knallen langs de kanalen met snelheden boven de 30. Voor Koen de Koene was dit het zwaartepunt van de rit, hij was dan ook zeer blij dat hij mocht wieltje zuigen en bovendien het aantal kilometers snel zag aftellen.

Heldentrots arriveerden Jan Vleugels, man van staal Kasper en Koen de Koene bij bar Leon en besloten dat dit een instructieve, betekenis gevende en leerzame dag was die moest gedeeld worden met de rest van de Leon gemeenschap. De mythe was gefietst en dat voelde zalig, al was het ...

Geen rit voor mythenjes.